

тата. Тогазъ Петъръ дойде на себе си, взе да вика и да стреля. Вълкътъ бѣше издавилъ седемъ овце, изпохапалъ бѣше още нѣколко. Но загубата не бѣше само тая. Като прегледаха на сутринята хергелята, видѣха, че една млада кобила е съ разкжсани ноздри, а отзадъ на хълбока ѝ зѣеше и друга голѣма рана. Тогазъ се досѣтиха и разбраха, какво куче бѣше видѣлъ вечерята Петъръ: не бѣше куче, а вълкътъ. Вълцитѣ си служатъ съ тая хитрость: ще легне нѣкой, ще се завъргаля изъ снѣга, ще се умилква. И нѣкоя млада кобилка, подтиквана отъ неотразимо любопитство, ще трѣгне да види какво е туй нѣщо, да го подуши. Тогазъ вълкътъ скача и я хваща за ноздритѣ. Тѣй бѣше направилъ и снощниятъ вълкъ. Освенъ че е голѣмъ и силенъ, тоя врагъ изглеждаше да е и хитъръ.

Отъ сега нататкъ надеждитѣ на Петра бѣха само на Анадолеца. Той го хранѣше добре съ просяна каша, хвърляше му хапки хлѣбъ, които Анадолецътъ ловѣше съ устата си, както децата ловятъ топка. И драго му бѣше да го гледа: настрѣхналъ, съ щрѣкнала гжста козина, посипана съ снѣгъ, съ запалени очи, като вжглени. Върви той и се поклаща, гордъ, гнѣвенъ, якъ като лъвъ. „Дръжъ се, Паша, — викаше му Петъръ. — Дръжъ се мжжки“!

Въ безстрашието си Анадолецътъ ставаше безразсуденъ. Една нощъ кучетата се раз-